

N:o 156.

Af herrar **P. O. Lundell** och **H. Andersson** i Grimbo,
om ändring af 15 kap. 22 § strafflagen.

Under de senare åren hafva allt oftare förekommit s. k. blockader och bojkottningar med mål att skada särskilda näringsidkare eller hela näringar. De förluster, som genom dylika yttringar af hämndbegär eller för att tvinga till eftergifter i olika afseenden skett, äro af den betydelse för hela vårt näringslif, att de icke kunna tålas i ett lagbundet samhälle, utan det synes vara nödvändigt få ett lagstadgande, som ålägger den straff, som af olika skäl anser lämpligt föranstalta öfverenskommelse om eller biträda vid åtgärder, som vidtagas för att hindra en näring eller ett yrke att kunna fritt utöfvas.

Man har sett en mängd yttringar af dylika åtgärder, som verkat i hög grad till skada och förlust icke blott för den, som målet varit att skada, utan äfven för massor af arbetare, som därigenom beröfvats arbete och förtjänst.

Vissa arbetareorganisationer uppträda genom dylika åtgärder hindrande för den frie arbetaren att söka arbete, där han med fördel kan få sådant, maktyrkande mot näringsidkare och affärsmän, hindrande dem att utöfva sin verksamhet vid tillverkningen af sina varor och äfven af dessas försändning, lossning eller inköp, allt utan att ordningsmakten kan på ett kraftigt sätt ingripa, om ej våldsamheter begås.

Väl är flertalet af de blockader och bojkottningar allmänt kända likaväl som de förluster, som de förorsakat, hvarför det ej är nödigt därom orda.

Men utan tvifvel skulle det befordra arbetsro och samhällslugn, om åtgärder vidtagas för att minska lusten hos maktlystna arbetareorganisa-

tioner att ordna s. k. blockader och bojkottningar med därmed förenade rubbningar i näringslifvet och utöfvandet af det fria arbetet. Då ett sådant uppträdande måste betraktas såsom lagstridigt, är det äfven rättvist, att det med straff belägges.

På grund af hvad här ofvan anförts, hemställes vördsamt,

att Riksdagen måtte besluta, att i strafflagen 15 kap. 22 § 1 mom. måtte erhålla följande förändrade lydelse: Tvingar — — — underlåta eller hindrar man eljest obehörigen annan i utöfningen af yrke eller näring, straffas — — —.

Stockholm den 26 januari 1908.

P. O. Lundell.

Herman Andersson.
